

imod bygge Straffordningen paa Frihedsstraf. I denne Tradition, i denne Ordning vil et Forslag i den Retning, som Flertallet har tænkt sig, gøre et Brud, som vi fremdeles mene, man ikke kunde blive staaende ved, men som maatte føre til langt videre-gaaende Konsekvenser, saaledes at man til nyvende og sidst rimeligvis kom til at staa over for den Konsekvens, om man i vor Straffordning skulde bygge overhovedet paa Legemsstraffen, hvortil saa Frihedsstraffen kunde være et Accessorium, eller blive ved den Ordning, hvorefter Frihedsstraffen er den egentlige Basis. At skyde en saadan Breche i den nugældende Lovgivning, saaledes som denne har udviklet sig i Aarenes Løb, kunne vi ikke være med til. Jeg tror ikke, man lettelig vilde gøre dette, naar man stillede sig Sagen for Dje, saaledes som den vilde staa ved en almindelig Revision af Straffeloven, og man altsaa tænkte sig, at man skulde træffe Valget, et Valg, som vilde staa mellem at vende tilbage til, hvad man havde i det 17de og 18de Aarhundrede, eller bibeholde det, som fra Slutningen af det 18de og i det 19de Aarhundrede er blevet Lovgivning. Der tror jeg dog under alle Omstændigheder, at Erfaringen ikke kunde paaberaabes for en saadan Tilbagevenden til et forældet System, thi man kan ganske vist sige, at Frihedsstraffene have ikke naaet Idealet endnu hverken paa den ene eller den anden Maade, men at de have naaet det mere fuldkomment end det System, som gjaldt hos os alle Begne i Europa til henimod det 18de Aarhundredes Slutning, tror jeg i alt Fald ikke, en historisk Betragtning vil give mig Ret i. Det er altsaa denne Betragtning, der har ledet Mindretallet. Uhyggeligvis — kan jeg sige — for Lovforslagets Fremme, ere vi blot i Motiverne, men ikke i Resultatet uenige med Flertallet i Udvalget, som ikke stiller Forslag i denne Henseende.

Jeg skal ganske kort berøre det andet Punkt, som har været Genstand for Overvejelse i Udvalget, nemlig det Spørgsmaal, om man ikke skulde gribe Lejligheden til at styrke ogsaa det private Forvar, ligesom man styrker det offentlige Forvar — kan man sige — mod Volds handlinger af denne Art, styrke Retten til privat Forvar, Nødværge. Det var os bekendt, og det vil vist være mange bekendt, at der er en ikke lidt udbredt Formening om, at den private med Hensyn til Anvendelse af Nødværge over for Volds handlinger af denne Art, er ret uheldig stillet, maaste saa uheldig stillet, at det er en stor Ristko at anvende det, da man let udsætter sig for Straf, saaledes at den Ret,

Lovgivningen indrømmer, kan nærme sig til at blive illusorisk. Da det var os bekendt, at en saadan Opfattelse ikke var ualmindelig, have vi naturligvis taget dette Spørgsmaal under Overvejelse. Det ligger aabent for; hvilke Grunde der i og for sig kunde fraraade at komme ind paa hele dette Spørgsmaal, skal jeg ikke dvæle ved. Det, der afholdt os fra at stille Forslag i denne Retning, har ikke væsentlig været de formelle Bankelegheder, det utvivlsomt frembyder at løse et saa omtvistet Spørgsmaal ved denne Lejlighed i denne ganske specielle Lov, men vi have frafaldet Tanken derom væsentlig af den Grund, at vi ikke have kunnet erkende efter en omhyggelig Overvejelse og Undersøgelse af den Maade, hvorpaa Domstolene anvende den gældende Ret, at den Mening er besøjet, at det private Forvar, Nødværget, er stillet saa uheldigt i dette Forhold over for Volds gerninger af denne Art, som man har forudsat, og vi have nærmere udviklet, hvorfor Udvalget har anset sig besøjet til at udtale som sin Mening, at Domstolenes Anvendelse af den paa-gældende Paragraf i Straffeloven ikke besøjer til den Frygt, som maaste i Almindelighed næres, og jeg kan altsaa indskrænke mig til at henvise dertil i det Haab, at Udvalgets Formening her vil vise sig at være stemmende med, hvad Domstolenes virkelige Anvendelse af den paa-gældende Bestemmelse er.

Saa staar der kun tilbage at dvæle et Øjeblik ved den anden Del af Lovforslaget, som angaar Indførelsen af Rottingslag i Tvangsarbejdsanstalterne for dem, som ere hændte til disse Anstalter, som disciplinært Straffemiddel paa samme Maade og under samme Forudsætning som dem, der gælde, naar Personer ere dømt til Fængselsstraf eller hendsidde i Arresthus ifølge Arrestreglementet af 1846. Derpaa gaar nemlig Regeringsforslaget ud. Flertallet har ganske sluttet sig til Regeringsforslaget i denne Henseende, og naar det har omformet det en lille Smule i det under Nr. 3 stillede Endringsforslag, saa er det slet med særligt Hensyn til, at man ved denne Paragraf ligesom ved den første Hoveddel af Regeringsforslaget vilde undgaa, at Lovforslaget skulde fremtræde som et Tillæg til en anden Lov. Man ønskede, at det skulde være en Lovbestemmelse med selvstændigt Indhold, som ikke behøvede at henvise til en anden Lov for at forstås. Det er altsaa Formen, vi have ønsket at forandre, ikke Realiteten. Kun paa et Punkt gøres der ganske vist ved vort Forslag Forandring i Realiteten, idet Anvendelsen af Rottingsstraf under de forudsatte Betingelser